

σά μυστήριο, σά βάθος πού σκιρτεῖ  
ἀγγίζω τὸν ἄνθρωπο· ξανά καὶ ξανά  
μισὸ φῶς, μισὸ σκοτάδι.

## ΔΩΜΑΤΙΟ

Σὲ κεῖνο τὸ δωμάτιο πόσοι ἄνθρωποι ζοῦνε; Ἕνας.  
Κι ὅλα αὐτὰ τὰ πτώματα πού βγαίνουν ἀπ' τὴν πόρτα,  
πού λέν πὼς ζωντανεύουν στὸ διάδρομο; Εἶναι Ἕνας  
σὰ τὴν καρδιά τῆς γῆς· πού δὲ φοβᾶται κρίση!

## ΠΑΡΑΣΠΟΝΔΗ

Λίγη ἀπὸ τὴ στάχτη τοῦ κόσμου  
κυλοῦσε καὶ στὰ δικά σου μάτια  
τοῦ κόσμου πού καίει σὰ λιβάνι  
μὲ μιὰ φωτιά καὶ ἀκόμα παλεύει  
στοῦ Θεοῦ του τὸ μεγάλο καντήλι.

Κι ὅσο οἱ ὀνειρογέτες μιλοῦσαν  
καὶ στὴ σφιγμένη γροθιά τους  
μᾶς δείχναν τὴ δύση τοῦ ἡλίου  
τὴν ἀπόγνωση τὸ χάσμα γεννοῦσε  
στὸ σταυρὸ μὲ τὶς πέντε του ἄκρες.

15.11.76

## Σωτήρω Χριστοδούλου

Μιλοῦσαν τὰ τραγούδια μας  
γιὰ κάποιες μέρες λιόλουστες, λέει,  
γιομάτες φῶς καὶ χρῶμα  
γιομάτες ἀνοιξη καὶ μυρουδιά  
ἀπὸ ξερὸ χορτάρι, θερισμένο  
γιομάτες πεταλοῦδες καὶ μελίσσια  
νὰ πεταρίζουν λεύτερα — ἀνέμελα.  
Οἱ μέρες στὰ τραγούδια μας  
ὀνειρεμένες.

Γιομάτες ἀπὸ μάτια ἀγαπημένα  
ἀπὸ χαμόγελα καὶ μουσικὲς  
οἱ μέρες μας οἱ μακρυνές πού τραγουδήσαμε  
θὰ ῥθοῦνε — δὲ θὰ ῥθοῦν, ποιὸς ξέρει....

★ ☆